

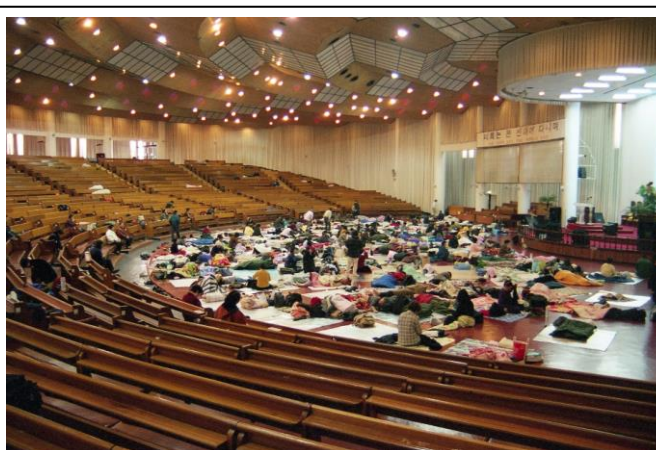
DE GEBEDSBERGEN IN SEOUL (ZUID-KOREA)

(verslag van een bezoek in april 2001)
Ignace Demaerel

Een gemeente van 840.000 leden, 29.000 celgroepen, 600 voltijdse voorgangers, 350 stafmedewerkers, 579 zendingen, een kerkgebouw met een zaal van 12.000 zitplaatsen, een eigen krant, een eigen universiteit, een bejaardentehuis (120 mensen), een school voor kansarme jongeren (260 kinderen), 303.000 m² aan gebouwen in eigendom, een gebedscentrum buiten de stad... getallen om je oren te doen tuiten. En dat alles opgebouwd op 40 jaar tijd. In 1958 startte Yonggi Cho met 5 mensen en een tent. Het is een verhaal van gebed en visie, en vooral: wonderen van God.

Het startte al met een wonder: Yonggi Cho kwam als 17-jarige boeddhist in aanraking met een christen meisje, dat hem een bijbel gaf en getuigde. In het begin moest hij er niets van weten. Maar omdat hij terminale TBC had en reeds bloed ophoestte, opende hij zijn hart voor God, en werd totaal genezen. Na een bijbelschoolopleiding startte hij als 22-jarige met vijf mensen eigen samenkomsten in een oude marinetent. Een heidense priester uit die wijk voelde zich bedreigd en daagde hem uit: "Als die God van jou inderdaad kan genezen, genees dan deze verlamde vrouw en haar baby, en als je dat binnen 30 dagen niet kan, kan je ophoepelen." Yonggi Cho nam de uitdaging aan en bad 30 dagen voor die vrouw alsof zijn leven ervan afhing. En inderdaad, de laatste dag genas ze op wonderlijke wijze. Volhardend gebed bracht de doorbraak, en de mensen stroomden toe. Het fundament was gelegd dat zo typisch was (en nog steeds is) voor dit werk: uren op de knieën totdat de overwinning behaald is. En vanaf toen was er een constante groei, tot op de dag van vandaag. In 1981 was deze gemeente al de grootste ter wereld, met 200.000 leden.

Maar er kwam geen einde aan de opwekking, want hetzelfde fundament bleef: volhardend gebed. Niet rusten op de lauweren, niet uitbollen en het wat gemakkelijker nemen. Ik heb het met eigen ogen gezien, toen ik er was van 2 tot 11 april: Koreanen hebben geleerd te bidden. Ik verstond geen woord van wat ze zeiden, maar ik heb ze bezig gezien en gehoord. Op de gebedsbergen waren gemiddeld, schat ik, een 1000-tal mensen aanwezig voor vasten en gebed. Ik ontmoette een voorganger die aan zijn 19° dag bezig was op water alleen. En hij vertelde van vele anderen die 40 dagen op water vastten. Ik heb ze in de samenkomsten zien bidden met hun ganse lichaam: met de handen smekend omhoog

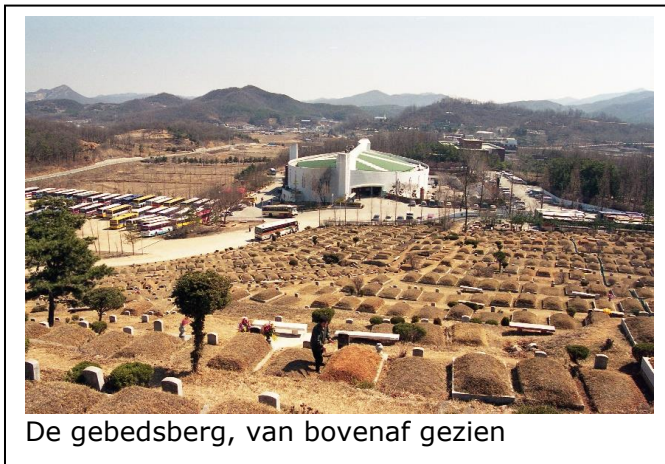

De grote hal op de gebedsberg; 's nachts slapen honderden hier op de grond...

geheven, telkens vooroverbuigend. Niets wanordelijks, niets extreems, maar wel ferm en vurig, zonder zich te generen voor elkaar. Ook in de gebedsgrotjes (heel kleine kamertjes half onder de grond) hoorde je mensen roepen of zingen. Boven op de berg hoorde je zelfs om 2-3 uur 's nachts nog groepjes tot God roepen. Op zekere nacht, terwijl het buiten lichtjes vroomde, hoorde ik in een gebedsgrotje een vrouw bidden: ik verstond er geen woord van, maar het kwam bij mij over alsof ze het tot God uitriep en haar keel schor smeekte om een gestorven kind weer tot leven te wekken. Nog nooit had ik iemand zo horen bidden.

De 'gebedscellen', waar je je kan terugtrekken

De gebedsberg, van bovenaf gezien

Yonggi Cho zegt van zichzelf dat hij 1 à 3 uur per dag bidt. Zou een man met zo'n verantwoordelijkheden het niet druk hebben? Wie van ons durft nog beweren dat hij het te druk heeft? En aan zijn voorgangers geeft hij de regel om 3 uur per dag te bidden. Als we dan lezen dat de gemiddelde Amerikaanse voorganger per dag 5 minuten bidt, kunnen we dan niet raden waar de sleutel van het verschil ligt? Yonggi Cho vertelde, toen hij vorig jaar in Brussel sprak, dat zijn

zoon eens met een voedselvergiftiging in het ziekenhuis was opgenomen. Hij ging bij het ziekbed bidden, maar zijn zoon stierf. Maar hij ging door met bidden, 1 uur, 2 uren, 3 uren, en toen kwam zijn zoon weer tot leven. Wat zou er gebeurd zijn als hij na 2 uur gestopt was?

Koreanen hebben duidelijk geléerd om te bidden (want bidden moet je léren), en met discipline. Elke morgen is er om 5.00u een bidstonde in de kerk. Toen ik er was, waren er ± 600 aanwezig. En dan weet ik nog niets over de districtskapellen of regionale kapellen.

In de hoofdkerk zijn er elke zondag om de twee uur diensten, vanaf 7.00u 's morgens. Niet alleen de grote kapel is vol, maar in vele "kleinere" zalen (1000 zitplaatsen enz) volgen ze via een groot TV-scherf (tot 50.000 mensen per dienst). De samenkomsten zijn zeer goed verzorgd en ordelijk. Een groot koor en professioneel orkest begeleiden de zang. Alle moderne communicatiemiddelen worden ingeschakeld: de zondagmorgendienst worden via satelliet uitgezonden tot in Japan, China en Hong Kong, en zijn tegelijk via het internet te zien. In elke samenkomst wordt gebeden voor Noord-Korea, één van de meest gesloten landen ter wereld, en een zeer onderdrukkend regime. Ook in Japan zijn ze zeer actief in zending, hoewel dit zeer pijnlijk is, want Japan heeft in Korea afschuwelijke oorlogsmisdaden begaan, maar de Koreanen beantwoorden kwaad met goed.

Yonggi Cho is een man met een brede visie. Niet alleen voor zijn eigen gemeente, maar voor de ganse wereld. Hij is oprichter van "Church Growth International", dat via een tijdschrift, boeken en conferenties de principes van gemeentegroei wil vermenigvuldigen over de ganse wereld. Hij houdt evangelisatiecampagnes en conferenties over de ganse wereld met tienduizenden en honderdduizenden. Maar ook heeft hij visie voor de maatschappij: een krant met vier bladzijden evangelie en een miljoen lezers, geldinzamelingen voor hartoperaties voor kansarme kinderen (2700 op 14 jaar tijd), bloedinzamelingen (44.000 op 10 jaar), schenkingen van tonnen rijst aan rampgebieden... Hij spreekt en bidt met presidenten en hooggeplaatsten. Dit enorme werk is uiteraard alleen mogelijk door een zeer uitgebreid team van hardwerkende medewerkers en de inzet van tienduizenden actieve gemeenteleden.

Of ik me niet klein en minderwaardig voelde bij het zien van al deze grootse dingen? Nee, helemaal niet. Eerder uitgedaagd en bemoedigd om te zien wat mogelijk wordt wanneer we hier in ons land dezelfde principes toepassen: volhardend gebed en een gedurfde visie.

Dus: dringend gezocht: Vlaamse gebedsbergen!

Ignace Demaerel

De grote kerkzaal in het centrum op zondagmorgen